

LBRIS

We know
books

Mariangela
Galatea Vaglio

AFRODITA

A D E V Ă R U L Z E I Ţ E I

TRADUCERE:
VIFOR ROTAR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

C U P R I N S

DISTRIBUȚIA PERSONAJELOR.....	8
PROLOG: CĂTRE MURITORI	11

PRIMA PARTE

STĂPÂNA

SECERA ȘI SÂNGELE.....	17
ZEIȚA A TOT ȘI A TOATE	19
INTRĂ ÎN SCENĂ ZEII.....	22

PARTEA A DOUA

INANNA, STĂPÂNA DIN URUK

FAMILII DIVINE.....	29
URUK.....	37
SOSIREA INANNEI	39
PALMIERUL ZEIȚEI.....	42
GRĂDINARUL	45
RĂZBUNARE	51
DRAGOSTEA ZEIȚEI	58
INVITAȚIE ÎN INFERN.....	62
POARTA INFERNULUI	64
NINȘUBUR NU SE PIERDE CU FIREA.....	68
ANDROGINII.....	71
ÎNLOCUITORUL	76

PARTEA A TREIA

AFRODITA

ZEIȚA DIN PAPHOS.....	85
HEFAISTOS.....	90
OLIMPIENII.....	93
GRECII.....	97
UN CADOU PENTRU HERA.....	100
O FAMILIE COMPLICATĂ.....	105
SCENE DINTR-O CĂSĂTORIE.....	110
AMORURI ȘI AMANȚI.....	114
MAGNIFICUL ÎNCORNORAT.....	117
SOARTA TROIEI.....	121
WILUSA.....	126
ANCHISES.....	129
REVELAȚII.....	133
MÂNIA LUI ZEUS.....	136
FIII MUNTELUI IDA.....	139
CĂSĂTORIE ÎN OLIMP.....	144
MĂRUL DISCORDIEI.....	153
TÂNĂRUL PARIS.....	158
ELENA.....	166
DRAGOSTE ÎN SPARTA.....	170
FUGĂ DIN DRAGOSTE.....	174
RĂZBOI ÎN TROIA.....	178
CHRYSEIS ȘI BRISEIS.....	182
RĂSCUMPĂRAREA REFUZATĂ.....	184
CIOCNIRE ÎNTRE AHEI.....	187
PROVOCAREA.....	192
PRINȚUL RECALCITRANT.....	196
DUELUL.....	198
BĂȚĂLIA.....	202
ORDINE SUPERIOARE.....	205

MOIRELE.....	207
REVELAȚII.....	208

PARTEA A PATRA

VENUS

LATIUM VETUS	215
SFÂRȘITUL RĂZBOIULUI.....	219
ULTIMA NOAPTE A TROIEI.....	222
PLÂNSUL ELENEI.....	225
REFUGIAȚII DIN IDA.....	229
LAUNO	234
ORACOLUL.....	237
PROFEȚII DE REVIZUIT.....	241
FURTUNĂ PE MARE.....	245
GÂLCEAVĂ ÎN OLIMP.....	248
DIDONA	252
ÎNVOIALA.....	255
FURTUNA	261
MÂNIA LUI LAUNO.....	264
DESPĂRȚIRI	268
PLECAREA.....	271
MINUNI ÎN LAURENTUM.....	274
REGINA FURIOASĂ.....	277
RĂZBOI	282
FOSTUL	285
RĂZBOI PRIN SURPRINDERE	286
ÎNȘELĂCIUNEA DIN LAURENTUM.....	293
LAVINIA	297
VIITORUL	304
NOTA AUTOAREI.....	313

DISTRIBUȚIA PERSONAJELOR

Strălucitoare/ Inanna/ Afrodita/ Venus:
*zeița iubirii și a atracției,
doamna cerului și forța unificatoare a Universului*

PRIMA PARTE
STĂPÂNA

Gaia – *zeița Pământului*
Uranus – *zeul Cerului*
Cronos – *fiul zeiței Gaia și al lui Uranus, zeul Timpului*

PARTEA A DOUA
INANNA, STĂPÂNA DIN URUK

An – *zeul Cerului*
Enki – *creator divin și zeu al apelor dulci*
Enlil – *zeul Pământului*
Utu – *zeul Soarelui*
Ereškigal – *zeița Lumii Subpământene*
Ninšubur – *slujnica Inannei*
Kurgarra – *demon*
Galaturra – *demon*
Shakeletuda – *grădinar în slujba lui Enki*
Dumuzi/Adonis – *păstor*
Iskur, Ekimidu, Asnan, Kulla, Gugalanna – *alte divinități mesopotamiene*

PARTEA A TREIA
AFRODITA

Hefaistos – *zeu al focului și fierar divin*
Zeus – *stăpânul zeilor*
Hera – *sora și soața lui Zeus*
Atena – *fiica întâi născută a lui Zeus
și a zeiței Metis – zeița războiului și a inteligenței*
Ares – *zeul războiului*
Hermes – *fiul lui Zeus și al Maiei, mesager divin,
protector al negustorilor și al hoșilor*

- Apollo** – *fiul lui Zeus și al Latonei, zeul Soarelui și al medicinei*
- Artemis** – *zeița vânătorii și a pădurilor, sora lui Apollo*
- Poseidon** – *zeul mării, fratele lui Zeus și al Herei*
- Dionysos** – *zeul beției, fiul lui Zeus și al Semelei*
- Demetra** – *sora lui Zeus și zeița agriculturii*
- Hades** – *fratele lui Zeus, stăpânul Lumii Subpământene*
- Aglaia și Thalia** – *zeități minore și roabe ale Afroditei*
- Priam** – *regele Troiei*
- Hecuba** – *soția lui Priam*
- Hector** – *fiul întâi născut al lui Priam și al Hecubei, moștenitor al tronului Troiei*
- Anchises** – *vărul lui Priam*
- Enea** – *fiul lui Anchises și al Afroditei*
- Paris** – *fiul lui Priam și al Hecubei*
- Thetis** – *nimfă oceanică, mama lui Ahile*
- Peleus** – *rege, soț al lui Thetis*
- Eunomia** – *legalitatea, Dike* – *justiția, Irene* – *pacea cele trei (H)ore fiuce ale lui Zeus*
- Eris** – *fiica lui Zeus și a Herei, sora lui Ares, zeița discordiei*
- Elena** – *fiica lui Zeus și a Ledei, regina Spartei*
- Etra** – *mama lui Tezeu, rege al Atenei, și doica Elenei*
- Menelau** – *soțul Elenei*
- Agamemnon** – *rege al Micenei, fratele lui Menelau*
- Clitemnestra** – *sora Elenei, soția lui Agamemnon*
- Egist** – *vărul lui Agamemnon și Menelau, iubitul Clitemnestrei*
- Ifigenia** – *fiica Clitemnestrei și a lui Agamemnon*
- Ahile** – *fiul lui Thetis și al lui Peleus*
- Calcant** – *oracol grec*
- Chryseis** – *fiica preotului Chryses, prizoniera lui Agamemnon*
- Briseis** – *prințesă troiană, prizonieră a lui Ahile*
- Chryses** – *preot al lui Apollo, tatăl lui Chryseis*
- Creusa** – *sora lui Hector și soția lui Enea*
- Diomede** – *rege al Argosului și al Meseniei*
- Ulise** – *rege grec din Itaca*
- Ananke** – *entitate divină care veghează asupra destinului lumii*
- Clotho, Lachesis, Atropos (Moirele)** – *divinități care veghează asupra destinului oamenilor și al zeilor*

PARTEA A PATRA
VENUS

- Filoctet** – *erou grec*
- Polixena** – *fiica minoră a lui Priam*
- Cassandra** – *fiică a lui Priam și preoteasă*
- Iulus/Ascanius** – *fiul lui Enea și al Creusei*
- Antenor** – *nobil troian și consilier al regelui Priam*
- Antifates** – *lider troian, aliat al lui Priam*
- Acestes** – *erou troian, aliat al lui Enea*
- Anius** – *rege în Delos, preot și fiu al lui Apollo*
- Launo** – *fiică a lui Anius, profetesă*
- Eros** – *zeul pasiunii, fiul Afroditei și al lui Ares*
- Didona** – *regina Cartaginei*
- Latinus** – *regele din Latium*
- Amata** – *soția lui Latinus*
- Lavinia** – *fiica lui Latinus și a Amatei*
- Turnus** – *vărul Amatei, pretendent la mâna Laviniei*
- Faunus** – *zeu antic din Latium, tatăl lui Latinus*
- Evandru** – *regele Arcadienilor, întemeietor al unei așezări de pe Palatin*
- Pallas** – *fiul lui Evandru*
- Tarchon** – *rege al Etruscilor*

LBRIS

We know
books

PROLOG

CĂTRE
MURITORI

Tot ce credeți că știți despre mine este fals.

Fiecare imagine. Fiecare idee. Fiecare cuvânt.

Știu ce vă trece prin cap atunci când îmi auziți numele:

Zeița iubirii. Și gata, un potop de statui și picturi în care apar eu, zugrăvită fără voaluri. În timp ce mă nasc dintr-o cochilie, în mijlocul mării, sau, într-o ipostază mai burgheză, mă scald înconjurată de ulcioare și tămâiernițe de parfumuri, îmi usuc părul, îmbrac un peplum, care oricum îmi alunecă de pe umeri, lăsându-mă aproape goală sau goală de tot. Și apoi, întinsă pe paturi moi, ținând în mână mărul victoriei după ce mi-am învins rivalele, sau stând pe tronuri, ori conducând care trase de porumbește, cu un stol de amorași înaripați și caraghioși care-mi țin de urât.

Afrodita cea frumoasă: pentru voi, sunt mereu zâmbitoare, elegantă, strălucitoare. O zeiță de copertă de revistă, o divinitate cochetă, precursora tuturor soțiilor-trofeu îmbrăcate de designeri la modă, a actrițelor și manechinelor încântătoare care defilează pe podiumuri, înveșmântate în rochii sclipitoare, cu părul aranjat și machiajul perfect. *Zeița iubirii și a dorinței*, dar o dorință standardizată, un produs al lumii voastre, banal, previzibil, aidoma tuturor lucrurilor făcute în serie: domesticit.

O zeiță care nu trăiește, nu acționează, nu creează: doar decorează o lume a bărbaților, concepută pentru ei.

Cel mult, stârnește niște bârfe succulente pentru purtarea sa licențioasă, atunci când își ia drept însoțitori iubiți mai tineri, chipeși și nu deosebit de isteți, sau atrage disprețul moraliștilor pentru că protejează eroinele adultere, ba chiar și prostituatele.

Dar, în esență, o entitate inofensivă, superficială, lingușitoare, fără imaginație, întocmai cuplurilor languroase din romanele de dragoste sau celor inspiratoare de vreo aventură mai picantă, potrivită pentru a fi susurată în alcovuri.

La asta m-ați redus, muritori nerecunoscători. Habar n-aveți cine sunt cu adevărat.

M-ați uitat. M-ați înjosit, m-ați ridiculizat, m-ați mutilat. Ați redus o forță primordială a cosmosului la o povestioară de adormit copiii adaptată căminelor voastre și a lumii voastre mărunte, formată din bârfe și sentimente prefabricate.

Nu aveți nici cea mai vagă idee cine sunt eu cu adevărat.

Și a venit vremea ca cineva să vă reamintească.

PRIMA PARTE
STĂPÂNĂ

Milenii la rând am fost singură. Eram unica entitate divină care era cunoscută și venerată. Impulsul meu vital era cel care orânduia dorința, nașterile, morțile, ciclurile naturii în orice formă, de la cel al lunii la cel menstrual, la alternanța primăverii, verii, toamnei și a iernii. Nimic nu scăpa puterii mele. Cerul și pământul, noaptea și ziua, moartea și viața formau un singur cerc infinit care se repeta fără încetare, grație voinței mele și sub privirea mea veghetoare. Suflarea mea pătrundea universul, era propria mea respirație.

SECERA ȘI SÂNGELE

O străfulgerare de lumină lividă, metalică, străpunge negrul infinit al cerului. Nu este o noapte oarecare, ci noaptea în care mă manifest pentru prima dată ca viață. Este Noaptea: un întuneric vâscos și opac care înglobează, asemenea Haosului primordial, indistinctul din care s-a născut.

În ea se mișcă două forme care nu au hotare limpezi sau identități definite. Există doar atunci când sunt înfășurate una în jurul celeilalte, într-o îmbrățișare eternă și de nedespărțit, care nu este un act de iubire, ci de ferocitate.

Sunt Gaia, Pământul, și Uranus, fiul ei, Cerul.

Gaia nu este o divinitate, este o zămisliitoare. Singura sa rațiune de a exista sălășluiește în instinctul său. Singura sa voință este procrearea. Precum o celulă, se înmulțește și se replică, se divide și apoi începe din nou, într-un travaliu veșnic, care nu cunoaște oprire sau odihnă. Nu iubește, nu dorește, nu plănuiește, nu anticipează viitorul. Pentru ea nu există altceva decât aici și acum, iar setea ei de viață trebuie satisfăcută prin zămislire. Singura ei treabă este să nască – progenitura îi este adesea indiferentă. Nu-i pasă dacă este monstruoasă sau divină, sănătoasă sau bolnavă, ceea ce o satisface este doar actul nașterii: să permită lucrurilor să curgă din ea și apoi să le lase în plata propriului destin. Nu este mamă, nu e nici măcar o mamă vitregă. Este o magmă clocotitoare, care erupe neîncetat.

Uranus, întâiul său fiu, este exact opusul ei. Este Cerul. Nu are margini, nici diviziuni, interne sau externe. Îmbrățișează

totul, dar nu creează nimic. Uranus este *statu-quo*, Ființa care vrea să rămână egală cu ea însăși: infinită, eternă, dar nemișcată.

E înfricoșător Uranus. Pentru el, schimbarea este de neconceput și periculoasă. Nu o acceptă și nu o justifică. Dar, mai presus de toate, nu o suportă. Așa că s-a întins deasupra zeiței Gaia, imobilizând-o, ceea ce este ca și cum ar ucide-o fără a o lăsa să moară: un viol infinit o ține subjucată pentru veșnicie.

Ea concepe întruna, urmându-și natura divină: este un instinct pur, pe care nu-l poate controla. Dar odraslele nu văd lumina. Sunt închiși în ea, ca într-o temniță eternă, pentru ca Uranus, tatăl și fratele lor, să se poată bucura de lume singur și să nu fie tulburat.

Sunt două egoisme supreme care se ciocnesc într-o luptă infinită. Și în timp ce aceasta se desfășoară, timpul este suspendat, iar universul este în balans, nu în echilibru. Își ține respirația, așteptând să afle cine va fi învingătorul și care va fi soarta lui.

Dar Gaia este viață, nu poate fi învinsă. Pe copiii care nu pot veni pe lume îi crește înlăuntrul ei și sunt în întregime ai ei. Pentru ei, tatăl este un străin, iar mama reprezintă totul. Astfel, cel mai mic dintre fii devine un instrument al răzbunării materne.

Se numește Cronos, Timpul, și numai el poate sparge clipa infinită în care cei doi s-au întemnițat unul pe celălalt, și poate da undă verde lumii.

Gaia îl înarmează cu o seceră de adamant, pe care a făurit-o în cele mai adânci străfunduri ale pământului, mai tare decât diamantul, atât de ascuțită, încât îi poate ucide până și pe zei.

Cu ea, tânărul își croiește drum, iese la lumină, se năpustește asupra tatălui său și îl castrează.

Lumea își are botezul ei de sânge. Dar cel ce o duce la pierzanie nu este o femeie, ci un bărbat.

Așa m-am născut eu – nici dintr-o naștere, nici măcar dintr-o împreunare –, dintr-o tăietură feroce, curată, care redefinește fiecare raport și fiecare lucru. Împreună cu mine, forța centrifugă face să fie aruncate afară alte prezențe, incontrolabile, periculoase. Eu sunt cel care împiedică distrugerea imediată. Acel univers sfâșiat și rănit avea nevoie de o forță cosmică care să-l reînnoiască și să-l țină laolaltă. Acea putere sunt eu.

Sângele lui Uranus cade pe suprafața mării. Se formează un cheag, o spumă, ușoară precum ceața, subțire ca un nor.

Mă ridic din apele cristaline, acoperită doar de pletele mele, strălucind aidoma stâncilor albe lovite de soare în zori.

Sunt prima zeiță, prima femeie adevărată, prima ființă simțitoare capabilă să înțeleagă cu adevărat ceea ce vede.

Mă uit în jur și zâmbesc, precum una care știe că este destinată să poruncească lumii.

ZEIȚA A TOT ȘI A TOATE

Așa au spus grecii, mincinoși ca de obicei, povestea nașterii mele. Dar ceea ce s-a petrecut cu adevărat este foarte diferit. Niciun Uranus și nicio Gaia nu au dat naștere existenței mele. Nicio seceră de adamant nu a sfâșiat întunericul.

În magma fără formă a Haosului primordial, ceea ce filozofii antici numeau *apeiron*, nu existau granițe sau distincții: am tășnit brusc afară, creând timp și spațiu în aceeași clipă. Un întreg univers, al vostru, s-a născut din lumina mea domolită. Ceea ce oamenii de știință și fizicienii voștri numesc acum energie sunt, de fapt, eu, prezentă atunci, ca și acum, de la

început, și chiar înainte de el, pentru că eu sunt ființa care este și care nu poate să nu existe, singura constantă universală.

Milenii la rând am fost singură. Eram unica entitate divină care era cunoscută și venerată. Impulsul meu vital era cel care orânduia dorința, nașterile, morțile, ciclurile naturii în orice formă, de la cel al lunii la cel menstrual, la alternanța primăverii, verii, toamnei și a iernii. Nimic nu scăpa puterii mele. Cerul și pământul, noaptea și ziua, moartea și viața formau un singur cerc infinit care se repeta fără încetare, grație voinței mele și sub privirea mea veghetoare. Suflarea mea pătrundea universul, era propria mea respirație.

Fiecare trecere a existenței era o etapă a unui drum pe care îl urzisem, fiecare mișcare a cosmosului era un parcurs generat de mine. Mie îmi dădeau ascultare stelele de pe cer, vânturile și valurile mării și fiarele de pe fața pământului. Animalele sălbatice se ghemuiau ascultătoare la picioarele mele; florile, fructele și spicele creșteau acolo unde îmi lăsam eu urma.

Am fost cu voi încă de la prima voastră apariție, când, încă în turme greu de deosebit de alte primare, începeați să colonizați ținuturi pe atunci sălbatice. Îmi plăcea acea auroră a lumii, atât de incertă și fragilă, în care nu erați altceva decât una dintre multele specii, și nici măcar cea mai adaptată să se apere sau să supraviețuiască. Nu erați stăpâni, ci oaspeți, deseori confuzi și buimaci.

V-am iubit de când erați niște triburi mici formate din câțiva indivizi, bărbați și femei, care se strângeau înfricoșați, unii într-alții. Duceați o viață grea, expusă în permanență pericolului. Nu existau la vremea aceea deosebiri de roluri, bogăție și sărăcie, obârșii nobile și umile. Toți erau totul și comunitatea era totul pentru fiecare dintre voi. Femei și bărbați dimpreună vânați prin păduri, culegeați ierburi și fructe. Băieții și fetele își urmau părinții înfășați, atârnați de spinările lor, până când

învățau să meargă alături de ei, să deosebească încet-încet planțele bune de cele otrăvitoare, pietrele și lemnele bune pentru a fi prefăcute în unelte de lucru, să azvârle departe primele săgeți și să folosească cuțitele și bricegele ca să lovească animale, să spintece pești, să hărtănească la cărnuri și să taie piei.

Femeile erau miezul a tot și a toate. Erau mame și paznice ale secretului vieții,enerate ca regine și preotese: singurele ființe capabile să stabilească o adevărată legătură cu lumea. Din adâncul măruntaielor le ieșeau noii membri ai tribului, pe care îi hrăneau în pânțele lor și îi dădeau lumii în dar. Obișnuite să citească cele mai neînsemnate schimbări pe chipurile sau în plânsetele nou-născuților, își dezvoltaseră atenția pentru a surprinde chiar și cel mai mic semn. Din felul în care sunetul se răspândea prin aer, din mirosul pământului, din foșnetul frunzelor mângâiate de vânt, puteau să prezică ploi, furtuni, secetă, să descopere în ce poienițe ale pădurilor se puteau găsi fructe și boabe de cules, unde își aveau animalele bârlogurile și ascunzătorile. Erau mijlocirea perfectă pentru a-mi cunoaște voința. Forța bărbaților era utilă, dar intuiția și înțelepciunea femeilor erau esențiale – ele conturau temelia viitorului.

Pentru acele prime grupulețe ale voastre, reproducerea era cea mai mare preocupare. Dar felul în care se întâmpla una ca asta rămânea un mister. Chiar și atunci când v-ați dat seama că actul sexual poate duce la sarcină, mecanismele rămâneau incerte și nu era clar de ce nu toate împreunările dădeau rodul dorit. Procrearea era, în orice caz, ceva ce necesita o intervenție divină. A mea.

Îmi amintesc când noaptea, formând rânduri lungi la lumina torțelor, vă țineți de mână, adulți și copii, și vă aventurați desculți până în cele mai ascunse adâncituri ale peșterilor pentru a mă onora. Măinile voastre, colorate cu ocră, trasau pe stânci simboluri pentru a trezi binecuvântarea și ajutorul meu.

Aceleași simboluri pe care olarii și țesătoarele le desenau pe ceramică și pe țesături în timpul zilei. Eu eram linia și triunghiul, zigzagul gravat în ceramica maleabilă, urma neagră lăsată de vârful cărbunelui. Eram zeița pasăre cu ochi mari de bufniță, zeița șarpe și zeița berbec care inaugura anotimpul primăverii și oferea lână moale cu care vă protejați de frigul iernii. Eram amfora și cupa care aduna apă pentru băut și vindecare; și eram statueta unei mame goale cu sânii mari și pânțele proeminente, cu brațele deschise și primitoare, cu părul care forma un coif de bucle dese. Vocile voastre răsunau în luminișurile din adâncul pădurilor, strigând: „Stăpână, apăra-ne!”, în timp ce vă prindeți în dansuri în cinstea mea.

Mă numeați în mii de feluri, dar niciodată cu un nume precis. Aveam fețe și corpuri diferite, unele androgine și cu organe genitale duble. Eram o singură esență care lua forme diferite. Vă amintește de ceva? Secole mai târziu, vor spune că erau divinități masculine, unice și separate, și totuși interconectate. Dar la început, acea entitate polimorfă eram eu: început și sfârșit, cerc și linie dreaptă. Eram nemișcată și dinamică, infinită și încheiată, sferă perfectă și univers în expansiune, mereu egală cu mine însămi și diferită în aceeași clipă.

Eram, pur și simplu.

INTRĂ ÎN SCENĂ ZEII

Spada ținută strâns într-o mână, în timp ce cealaltă ține frâiele unui cal. Pe cap un coif decorat cu pene. Războinicii, scânteietori în armurile lor metalice, străbăteau câmpiile în galop, drepti și mândri. Din gura lor ieșeau strigăte de luptă, în limbi pe care nu le mai auzisem niciodată.